

Un joc periculos

Minunat era cerul albastru și nisipul lucitor! Era o după-masă liniștită și frumoasă de duminică. Marea din fața țărmului Borkum, care de obicei era furioasă, era liniștită ca în somn. Refluxul potolise valurile agitate, împingându-le departe în larg. De-a lungul coastei nisipoase Borkum se apropiau trei băieți sprinteni și bine dispuși. Râdeau și săreau zburdalnici. Se îndreptau spre un pod de nisip masiv și neted. Năvăliră asupra configurației, care de departe părea un șarpe uriaș, spălat de valuri, și își făcură de lucru acolo. Era lanțul greu și gros cu care era ancorat cablul transatlantic. El înainta prin mare până aici în fața Borkumului. Numai în perioada refluxului, când masele de apă se retrăgeau mult, lanțul era vizibil. Alge cafenii și iarbă de mare de culoare verde deschis atârnav de puternicele verigi forjate ale lanțului. Uwe, unul din cei trei băieți, încercă să ridice puțin lanțul. Cu mușchii încordați reuși să ridice aproape o jumătate de metru lanțul, care căzu apoi plesnind în nisipul umed. Ceilalți doi încercară același joc.

După aceea urmă un alt joc la rând. Propunerea a fost ca lanțul să fie ridicat cu un singur picior, pe care îl băgau într-o verigă a lanțului. Încercarea a reușit. Însă, când ridicau piciorul și lanțul puțin deasupra pământului, celălalt picior se afunda tot mai adânc în terenul ud și lipsit de stabilitate. Dar ce se întâmplă? Uwe, cel mai puternic dintre ei, se îndoi dintr-o dată și căzu pe spate. În timp ce încerca să se sprijine cu ambele mâini și să se ridice, ceilalți doi izbucniră în râs arătând cu mâna spre fundul pantalonilor uzi ai lui Uwe. Curând însă observară ce se întâmplase de fapt. Piciorul lui Uwe rămase prins într-unul din inelele lanțului. Jens și Heiner îi strigară râzând și glumind: „Acum ești prins, ai căzut în cursă. Acum te vei îneca!”, după care porniră să-l ajute pe prietenul lor. Uwe însuși se trăgea și se smucea din toate puterile, în timp ce prietenii încercau să-i desfacă cizma și să-l descâlțe. Dar în zadar! Piciorul se umflase deja foarte tare. Începea deja să se întunece! În acest timp, la început abia perceptibil, apoi tot mai tare, auziră un urlat înspăimântător. Marea... , venea fluxul! Cu frica morții se trudeau, se smuceau și trăgeau. Picături de sudoare se prelingeau pe obrajii lor înfierbântați și sperați. Uwe gemea și țipa. Marea însă se întorcea nestăvilită. Curând se aflară toți sub apă până la coapse și fiecare minut, fiecare val nou făcea ca cei trei băieți să se afunde mai adânc. Nu mai exista nici o soluție; cei doi se luptară cu ultimele eforturi să ajungă la uscat. Pe prietenul lor nefericit, care stătea prins în lanț, îl acoperiră valurile și noaptea veșnică... Jocul, care la început a părut inofensiv, a devenit experiență amară.

Tot astfel, cine nu-L cunoaște pe Isus ca pe Domnul și Mântuitorul său personal, este prins într-un lanț greu, un lanț care nu-i dă drumul, ci îl ține strâns cu o putere irezistibilă, de fier: lanțul păcatului și al vinei. A început poate aparent inofensiv, dar apoi a trebuit să constați: nu mă mai pot elibera! Astfel, într-o zi te va lovi fluxul unei judecăți teribile, însă drepte. Dar am un cuvânt pentru tine, o veste bună. Ea spune că „Domnul izbăvește pe prinșii de război” (Psalmul 146.7). „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8.36). Mai vrei atunci să trăiești cuprins în lanțuri?